

Virkeligheden vil jeg mene, at Venstre gennem de Udtalelser, der fremsattes, den Gang det tiltraadte Regeringen, er gaaet ind for, at det ikke vil føle sig som bundet til noget bestemt —, er dette Venstrepartiets Standpunkt, saa bliver det efter min Mening i sig selv en fuldkommen Meningsløshed, om de den Dag, da de ikke har et Flertal paa et Spørgsmaal, de gør til et Kabinets-spørgsmaal i Folketinget, mener, der er Betingelser for et Valg. Det forekommer mig, at som hele Situationen og som Samarbejdet, Partierne imellem, efterhaanden udvikler sig, maa man se at komme væk fra den Doktrin, at det at faa et Folketingsflertal imod sig, betyder Valg. Det maa komme dertil, at saaledes som nu en Gang Partistillingen er, saaledes som eventuelle Muligheder for Samarbejdet mellem to Partier, der tilsammen danner Flertallet, er, maa man indrette sig paa, at naar saglige Spørgsmaal er fremme, maa det paa-gældende Flertal løse Sagen paa den Maade, som de kan blive enige om, uden at der skal gaas til Valg derfor.

Jeg maa altsaa hævde, at er end Betingelsen for politisk Samarbejde mellem to Partier ikke overdreven stor, saaledes at man kan sige, der er et virkelig kærligt Samarbejde mellem dem, saa ligger dog de bedste Betingelser i Retning af et Samarbejde mellem Venstre og de Konservative. Men Betingelsen for et saadant Samarbejde er fornuftigvis, at der da vises politisk Forstand og ikke mindst politisk Forstand af den til enhver Tid siddende Regering. Jeg vil vove den Paastand, at i en Situation som denne er det mere Regeringspartiet end det støttende Parti, som maa vise Resignation; thi Regeringspartiet har igennem Administration og gennem saa mange andre Forhold Muligheder for at kunne gøre sin politiske Magt gældende, at der er en høj Grad af Rimelighed for, at de til Gengæld maa vise det med dem samarbejdende politiske Parti stort Hensyn.

Men hvorledes gaar det nu med dette Hensyn fra Venstres Side, aldeles bortset fra den politiske Krise, som vi vedblivende er inde i? Gaar det saaledes, at man overhovedet med Rette kan tale om stort Hensyn fra Venstres Side? Ja, jeg kan ikke finde det, men det er jo muligt, at jeg kan blive belært om, at man her og der har vist stort Hensyn. Jeg tror nu altsaa ikke, at dette kan bevises. Den Gang Venstre- regeringen traadte til, hævdede den, at Partiet var fritsvævende, med Kræfter i Kraft af det, de vilde, tagende Samarbejdet dér, hvor de nu mente at kunne faa den for-

nødne Hjælp. Men hvorledes har da dette udviklet sig i disse 5—6 Maaneder, som er gaaet, siden Ministeriet traadte til? Har Venstre opdaget noget andet Parti, der paa noget som helst afgørende Spørgsmaal har kunnet hjælpe Regeringen til at gennemføre det, som den maatte anse for nødvendigt? Jeg tør ikke paastaa, at Retsstatspartiet ikke af og til har været paa Venstres Side, men det er jo ikke noget Parti af en saadan Styrke, at det betyder noget. Overalt, hvor det gjaldt større Spørgsmaal, var det radikale Venstre ikke at finde. At Socialdemokratiet i Kraft af hele sin Samfundsopfattelse maatte være imod de Nedskeeringsforslag, der nu er vedtaget, kunde enhver vide. Som sagt, da det gjaldt praktisk og faktisk Hjælp, hvor havde da Venstre den at finde uden hos de Konservative? Det maa indrømmes, at det radikale Venstre ikke raader over de Kræfter, der kunde overvinde et Samarbejde, Socialdemokrater og Konservative imellem, men vi kan dog let være enige om, at et Samarbejde mellem Socialdemokrater og Konservative, selv om det efter min Mening meget vel burde kunne tænkes paa visse Omraader, ikke kunde blive et Samarbejde, der paa nogen Maade kunde danne parlamentarisk Basis for noget som helst; derom er vi sikkert enige fra alle Sider.

Altsaa, hvad angaar Spørgsmaalet om at overvinde de Konservative paa den ene Side, Socialdemokraterne paa den anden Side af det, de to Venstrepartier kunde blive enige om, hvor fandt man da denne Enighed i et Spørgsmaal af nogen som helst Rækkevidde? Det er muligt, jeg har overset, at der har været et eller andet Tilfælde; saa haaber jeg, at man fra dette Sted vil gøre mig opmærksom derpaa, men jeg tror ikke, der kan paavises noget Tilfælde. Med andre Ord, ude i det praktiske, faktiske politiske Liv gjaldt det ikke om at tage Hjælpen, hvor den var at finde — ja, det kan man naturligvis godt sige, men den var kun at finde eet Sted, og det varovre paa den Side af Salen. Dér havde de at komme, og dér fik de Hjælp i al Almindelighed. Naturligvis kunde man fra Venstres Side fremsætte Forslag, der efter vor Opfattelse var sagligt uheldige, saaledes som en hel Del af det, der staar i Forbindelse med Tjenestemandsløven, var det, ligesom man med Hensyn til Aldersrenteløven ikke kunde fravige de faste Takster — i alt Fald i alt væsentligt —, som man var kommet ind paa; det er noget for sig. Men som sagt, den Hjælp, der skulde til for at gennemføre noget, var kun at finde paa den anden Side af Salen. Jeg maa have